

Và nắng sẽ lên

... Mùa mưa cuối cùng cũng tới - lại một mùa mưa không anh.

Mùa mưa với em không còn quá khó khăn để vượt qua như trước đây, nhưng những mùa mưa ngày càng lạnh lẽo hơn, và hình bóng của anh cũng ngày càng xa vời hơn.

Anh đã đến bên em cũng vào một mùa mưa như thế, ở một quá khứ không xa. Những cơn mưa đầu mùa cứ nối tiếp nhau xối xả, nó làm mờ đi cả một góc phố. Quán trà những ngày này cũng trở nên vắng khách hơn, thường thì những người trong đó đều đang cô độc, họ nhấp những li trà ấm nóng để tự sưởi ấm lòng mình.

Mùa mưa với em đã bao năm là như thế. Em cũng có nhiều thời gian để nhìn ra ngoài hơn, qua một ô cửa kính, qua màu trắng xoá của màn mưa, em chẳng nhớ rõ có gì trong sự mờ nhạt ấy, chỉ biết em đã thấy hình bóng của anh – anh xuất hiện rất rõ nét trong cả một không gian mờ nhạt. Anh bước vào với một nụ cười ấm áp, có lẽ đó chính là giây phút mà con tim em bắt đầu rung động.

Và sau đó, chúng ta gặp nhau nhiều hơn. Bên ngoài mưa vẫn lạnh lùng rơi, nhưng đôi tay em không còn thấy lạnh - ấy chính là khoảnh khắc anh nói yêu em và ôm em vào lòng, cảm giác thật ấm áp. Bên anh lúc nào cũng ấm áp như vậy, và mùa mưa ấy đã qua đi như thế. Với em lúc này, mưa không chỉ có một màu trắng xoá, mà còn là những giọt nước trong veo, cũng trong veo như nụ cười của anh.

Nhưng có lẽ cuộc sống vốn là vậy, ta không nên yêu thích thứ gì mà trước đó ta đã rất ghét. Em vốn dĩ rất ghét mưa, nó khiến cho quán trà vắng khách, nó khiến mọi thứ mờ nhạt và nó khiến đôi tanh em lạnh cóng. Vậy mà có lúc em lại ngóng những cơn mưa, ngóng đợi từ trong màn mưa kia một điều gì đó.

Nhưng rốt cuộc thì mưa vẫn là một tên tồi tệ, một kẻ đáng ghét, thậm chí là đáng hận. Rốt cuộc thì mưa vẫn chỉ là một màu trắng xoá... Em cứ nghĩ mình đã thấy rất rõ anh, nhưng cơn mưa vô tình kia đã cướp anh đi ngay trước mắt em thật tàn nhẫn. Có lẽ nó vốn tham lam như vậy, chỉ muốn nuốt trọn mọi

thứ vào mình, để tất cả đều mờ nhạt. Và trước mắt em giờ chỉ là những mùa mưa mờ nhạt, vì sau màu trắng của mưa là màu trắng của nước mắt, nhạt nhoà...

Những mùa mưa vẫn cứ vô tình đến. Em không nhớ rõ mình đã vượt qua chúng thế nào, chỉ nhớ ba mùa mưa như thế đã qua, và bây giờ mùa mưa thứ tư cũng đã sắp kết thúc. Em đã mở được quán trà cho riêng mình, khách tới mùa này vẫn vắng như vậy, dường như thời gian của một ngày dằng dặc khiến mọi thứ đều man mác buồn. Em không còn thói quen ra ngoài mưa, cũng ghét cảm giác bị mưa ướt, nhưng em lại thường ngồi nhìn xa xăm ra ngoài, cũng giống như lúc này.

Đóa hoa dạ yên thảo trước cửa đã bị rũ xuống mặt đường – có lẽ mưa đã rất lâu.

Mùa mưa này em đã gặp một người, người có nụ cười ấm áp giống như anh, nhưng em không dám nhìn vào nụ cười đó, em sợ mình không còn đủ can đảm để bước tiếp qua một cơn mưa.

Đó cũng là một ngày mưa đầu mùa, mưa cứ bất chợt đến làm lòng người khó chịu. Em luôn ghét bị mưa ướt nên em luôn mang theo ô, vì vậy dường như em cũng thấy mình lạc lõng giữa dòng người hối hả trong cơn mưa bất chợt. Bước xuống xe bus và bật lên chiếc ô màu nắng, những ý nghĩ viển vông khiến em không nhận ra có một ánh mắt đã dõi theo mình hồi lâu. Thấy em quay sang, anh chàng ấy mới cất tiếng ái ngại:

- Xin chào! Hình như cô đang có chuyện gì đó, tôi đã đợi cô này giờ để đi nhờ ô... hơ hơ!

Cái cười gượng gạo của anh ta khiến em chợt lúng túng, và chỉ biết đáp lại:

- Xin lỗi, anh cũng đi đường này phải không?

- Vâng, vậy làm phiền cô nhé!

Anh ta mỉm cười và tiến tới đỡ lấy chiếc ô từ tay em một cách vô cùng tự nhiên. Một cái chạm khẽ từ một bàn tay ấm nóng khiến em bất giác rụt tay lại.

Người đó cũng sững lại đôi chút rồi lại nhìn lên cây ô và cất tiếng: ” Để tôi!”

Em đã đi lặng lẽ bên cạnh một người dưới màn mưa như vậy. Hồi lâu, anh chàng đó bỗng lại nói băng quơ:

- Tay của cô lạnh thật đấy!

Rồi trên cả quãng đường, không quá xa nhưng người đó nói khá nhiều, cũng cười nhiều, một vẻ rất tự nhiên với một người không quen biết. Giá mà em cũng có thể coi cuộc đời đơn giản như anh ấy – cứ vô tư nói ra bất cứ thứ gì mà mình cảm nhận và mở lòng đón nhận mọi thứ xung quanh mình.

Đôi chân ấy dừng lại trước cửa quán trà, có lẽ trước đó em đã nói là mình sống ở đây. Trước mặt em lại là những bông Dạ yên thảo tím ngày càng ủ rũ. Mưa mang tới cho chúng sức sống tươi tốt rồi sau đó nhấn chìm chúng đến tàn tạ. Nhưng cánh hoa mỏng manh vẫn kiên cường qua được cả mùa mưa, đợi ngày nắng lên sẽ vươn mình trở dậy. Có lẽ em yếu đuối hơn hoa kia, vì em chỉ đợi ngày nắng lên mà không muốn cam chịu những ngày mưa đến. Nhưng mưa thì vẫn cứ lạnh lùng rơi...

Em bước vào trong, người đó khẽ nhìn theo rồi nhìn lên chiếc ô trên tay mình mà lên tiếng, kèm theo là một nụ cười:

“- Tôi có thể mượn nó về chứ? Có lẽ tôi muốn gặp lại cô nên sẽ sớm manh trả lại thôi! Tạm biệt!”

Anh ta quay bước và nhanh chóng ẩn sâu trong màn mưa. Dường như em vẫn chưa khỏi bờ ngỡ trước một cảm giác thân thuộc kì lạ trước con người lần đầu tiên gặp đó. Và chính sự thật cũng nói lên rằng em và người đó chắc chắn sẽ còn gặp lại nhau.

Cơn mưa ấy kéo dài âm ỉ suốt hai ngày và anh ấy xuất hiện trước khi nó kịp dứt hẳn, vẫn với cái phong thái bình thản mà tươi vui. Anh ấy đưa trả em cây ô và ngồi xuống một góc vắng người ngay quầy hàng. Em mang ra một ly trà nóng theo yêu cầu, và tay em lại bất giác chạm vào tay người đó khi anh ấy tận tình đỡ lấy tách trà, nó khiến em lúng túng rút tay lại. Người đó khẽ mỉm cười và uống ly trà trong im lặng. Rồi chính anh ấy lại là người phá vỡ sự lặng im:

“-Kì lạ thật đấy, tay của cô lúc nào cũng lạnh vậy sao?”

Một câu hỏi bất chợt làm em chỉ biết nhìn thẳng vào người đó rồi lại nhìn lên tay mình, có vẻ đúng là như vậy. Nhưng em lại nhận thấy điều khó hiểu, liền cất tiếng hỏi lại:

“- Tại sao anh lại mang trà ô khi trời vẫn đang mưa vậy?”

Anh ấy lại cười gượng:

“- Hihi, như vậy mới lại có thể mượn về chứ! Đúng là trời vẫn chưa tạnh được nhỉ!”

...

Chẳng nhớ rõ người đó nói những gì sau đó, rồi ra về như thế nào, chỉ biết từ hôm đó anh ấy tới đây nhiều, và thường làm không gian nơi đây bớt lạnh lẽo hơn. Những hôm đầu, anh ấy thường bắt chuyện với nhiều người, chủ yếu là khách quen, anh ấy hỏi thăm họ về người chủ quán ngay khi em có mặt ở đó. Nhiều hôm sau đó, em gặp anh ấy nhiều, cũng biết về anh ấy khá nhiều. Em đã khá ngạc nhiên khi biết anh ấy là một nhà văn. Người đó đã nói thích nơi này, vì nó hay mang lại cảm hứng để hoàn thành tác phẩm.

Không biết lúc nào đó, người ấy nói thích em, vì không muốn đôi tay của em lạnh...- Một tình cảm chân thành, nhưng chắc anh cũng hiểu, em không dám đón

nhận.

Cho đến một ngày, một ngày cuối mùa mưa, tức là em đã quen người đó được 3 tháng. Em đang đứng ở bến xe bus đợi một người. Ngoài trời vẫn mưa, mà cơn mưa cuối mùa thường vẫn rất nặng hạt. Phía bên kia đường mọi thứ đã rất mờ nhạt qua màn mưa, và anh ấy đã xuất hiện dần trong đó, với một chiếc áo trắng và một nụ cười tinh nghịch. Hình như em đã thấy cảnh tượng này...

Là khi ấy, em cũng đứng chờ anh dưới cơn mưa.

Anh xuất hiện trong một bộ đồ trắng như đang tỏa sáng giữa sự mù mịt của

màn mưa .

Anh đã dầm mưa đến đây sao? Em đã lo lắng nhưng cũng lại thực sự thích thú trước bộ dạng ướt át này của anh, một vẻ gì đó mới mẻ khác hẳn với hình ảnh công tử lịch lãm hằng ngày. Gương mặt thanh tú của anh hiện lên rạng rỡ hơn bao giờ hết, có lẽ đây chính là giây phút mà em đã bị “cảm nắng” ngay giữa trời mưa.

Anh cũng đã thấy em phải không? Anh mỉm cười và khẽ lè lưỡi, trông anh thích thú như một đứa trẻ. Bước chân của anh dần nhẹ nhàng tiến đến, một cảm giác bình yên mà ấm áp, và em chỉ muốn nhìn anh mãi như vậy.

Ánh mắt và nụ cười của anh đã đến bên em lâu rồi, chỉ còn đôi chân đó thôi, vài bước ngắn ngủi nữa là em có thể lao vào ôm chầm lấy anh, để cùng bị ướt, để cùng nắm tay anh đi dưới trời mưa. Nhưng cái khoảng cách mà chỉ vài bước chân ấy thực sự lại không ngắn ngủi, dễ dàng đến vậy, nó là khoảng cách mà không bao giờ có thể tiến tới. Tất cả đã trở nên mù mịt chỉ sau một tiếng thét kinh hoàng.

“Kiiii..iit...”

Tiếng ô tô phanh gấp như cào sâu một vết dài lên da thịt, em đã hoàn toàn mất mọi cảm giác, giá như lúc đó em có thể nhắm mắt và ngất lịm đi, nhưng lại vẫn cứ tỉnh táo để mà run rẩy trước một màn đen của hiện thực. Chỉ sau một cái chớp mắt, gương mặt anh đã biến mất khỏi ánh nhìn của em, thay vào đó là một thứ gợn giếc, đáng sợ.

Em kinh hãi đưa mắt men theo chiếc xe hơi...Không phải! Không phải như thế! Làm sao lại như thế được! ... Nhưng sự thật là nước mắt của em vẫn không thể ngừng rơi, giống như mưa không ngừng trút xối xả.

Máu...Máu đỏ tươi...

Anh ở đó – giữa đám máu bị mưa làm cho loang lổ, khuôn mặt anh, cơ thể anh chỉ toàn máu đỏ...

Em cố gắng lau đi máu trên mặt anh, em muốn thấy gương mặt thanh tú của anh. Nhưng cơn mưa đáng ghét kia giờ còn khiến cả khuôn mặt của anh cũng

trở nên mờ nhạt...

“Aaaaa..aa”

Em chỉ biết hét thất thanh trong vô vọng. Máu từ cơ thể anh vẫn không ngừng chảy, mưa vẫn không ngừng rơi và em thì vẫn không ngừng được nước mắt, giọt nước mắt đau đớn vẫn lăn dài cho tới tận hiện tại... Giờ thì nước mắt em vẫn đang rơi, và phía trước kia là một hình bóng có gì đó vô cùng quen thuộc, và chính cái sự quen thuộc ấy làm em sợ hãi.

Tiếng còi xe vọng lớn làm em bừng tỉnh. Chiếc ô trên tay bất giác rơi xuống đất, em bất giác bỏ lại mọi thứ chạy băng qua đường mà ôm chặt lấy một người vẫn đang mang nụ cười tươi rói kia. Chiếc xe tải một lát sau mới chậm chậm lướt tới.

Có lẽ giờ em đã hiểu cảm giác của chính mình. Em vẫn cứ luôn trốn tránh thứ tình cảm đó, em vẫn luôn sợ hãi mình không đủ can đảm để đón nhận con người đó. Nhưng giờ em lại sợ người đó sẽ lại bị cướp mất đi ngay trước mặt mình, giống như anh! Em hiểu em đã mất anh một lần, và em sẽ không lại để mất anh ấy!

Em biết chắc chắn anh cũng đang mỉm cười! Liệu có phải chính anh đã mang người có đôi tay ấm áp ấy đến bên em? Anh hãy cứ an lòng vì em hứa mình sẽ sống thật tốt!

...Mùa mưa kết thúc, bên em giờ đã có một người luôn khiến em mỉm cười. Và trước mắt em là những ngày nắng đẹp, và trong nắng em vẫn thường thấy nụ cười mang vẻ yên bình của anh.

Anh ấy cũng đã hoàn thành tác phẩm mới của mình, cuốn truyện mang tên “Và nắng sẽ lên” dành tặng cho một người, và những người vô tình bị nhấn chìm trong những cơn mưa thâm lặng...